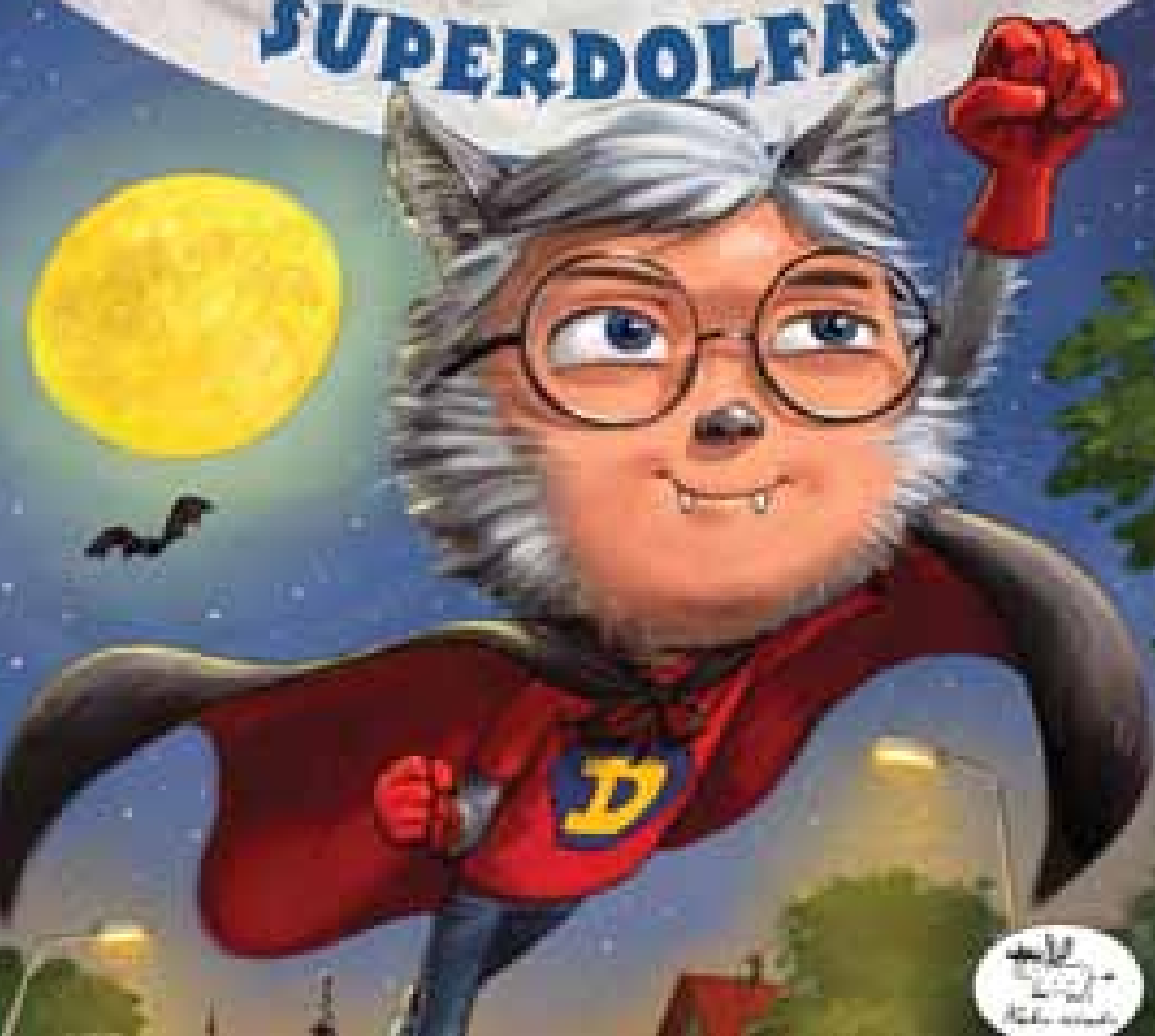

PAUL VAN LOON

VILKOLAKIUKAS DOLFAS

SUPERDOLFAS

VILKOLAKIUKAS DOLFAS

Versta iš:
Paul van Loon
DOLFJE WEERWOLFJE 9 – SUPERDOLFJE
Leopold, Amsterdam, 2011

Leidėjas reiškia nuoširdžią padėką
Dutch Foundation for Literature (Nyderlandų literatūros fondui)
už suteiktą paramą

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama
Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos
Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

© Tekstas, Paul van Loon

Pirmą kartą 2011 metais Nyderlandų Karalystėje išleista
pavadinimu *Dolfje Weerwolfje 9 – Superdolfje*.

© Viršelio iliustracija ir dizainas, Howard McWilliam

© Iliustracijos, Hugo van Look

© *Uitgeverij Leopold*, Amsterdam, 2011

© Vertimas į lietuvių kalbą, Rima Diršytė, 2018

© Leidykla „Niekio rimto“, 2018

ISBN 978-609-441-509-8

Paul van Loon

VILKOLAKIUKAS DOLFAS

SUPERDOLFAS

Iliustravo Hugo van Look

Iš nyderlandų kalbos vertė Rima Dirsytė

Vilnius
2018

1. LIAUKIS!

Tamsi naktis.

Danguje kabo pilnatis.

Gatvėje nuaidi kauksmas.

– Hrou-u-u, ou-u-u, ou-u-u!

– Vrau-u-u, au-u-u, au-u-u!

Tai Dolfas ir Noura susiruošė į naktinį žygį.

Todėl, kad jie nepaprasti vaikai.

Jie *kitokie*.

Apaukę gaurais ir šeriais, turi uodegas ir letenas aštriais nagais.

Šią naktį jie yra vilkolakiai!

Dabar linksmi skuta tamsiomis gatvėmis Vilkolakių miško link.

Lekia pas senelį vilkolakį.

Gatvėse ramu ir tylu.

Namų langai tamsūs.

Visi žmonės miega.

Bet staiga pasigirdo balsas.
– Oi, ai, ai!
Dolfas sustojo.
Suklusęs pažvelgė į Nourą.
Ne, šaukia ne Noura.
Balsas atsklido iš netoli esančio namo.
Jame buvo tamsu.
Vėl kažkas sušuko.
– Liaukis! Aš nenoriu!
Dolfas suvirpėjo.
Vėl pažvelgė į Nourą.
– Kas... Kas tai? Kas ten gyvena?
Noura trūktelėjo pečiais.
– Tikrai nežinau, kas ten gyvena, Dolfai.
Juodu klausėsi ištempę ausis.

Smailias ir stačias ausytes.

Tačiau nieko nebeišgirdo.

Ausyse spengė tyla...

– Turbūt pasigirdo, – pasakė Noura.

– Tikiuosi, kad taip, – sutiko Dolfas.

– Tikrai, mums tik pasigirdo. Na, paskubėkime.

Juodu pasileido gatve.

Vilkolakių miško link.

2. GIRDITE, KAŽKAS BELDŽIA

– Šiandien ypatinga diena, – pareiškė mokytojas Fransas. – Gal kuris žinot kodėl?

„Apie ką jis čia?“

Dolfui sunku susikaupti, nes blogai išsimiegojo.

Smagiai leido laiką pas senelį Vilkolakių miške.

Bet tai buvo praėjusią naktį.

Dabar mokykloje prasidėjo eilinė diena.

Dolfas vėl tapo paprastu berniuku.

Noura – paprasta mergaitė.

– Kas man gali atsakyti? – pakartojo mokytojas Fransas.

Dolfas pakėlė ranką.

Kita pasikasė pažastį.

„Niežti nuo vilkolakio šerių“, – pamanė.

– Aš žinau, mokytojau. Vakar buvo pilnatis. Vadinasi, šian-dien mėnulis bus ne toks pilnas. Pats jaučiu.

– Ak, tikra tiesa, – pasakė mokytojas Fransas. – Bet juk nieko tokio, Dolfai.

Mėnulis kas mėnesį būna pilnas. Tai niekada nesikeičia.

– Taip, bet... Kai būna pilnatis, tuomet... Oi!

Dolfas susiraukęs pašnairavo į Nourą.

Toji primynė jam koją.

Priekaištingai pavartė akis.

– Ššš!

„Oi, tikrai! Ji teisi. Koks aš kvailys! – išsigando Dolfas. – Vos neatskleidžiau savo didžiausios paslapties!“

– Ką nori pasakyti, Dolfai? – paklausė mokytojas Fransas. – Kas tau nutinka per pilnatį? Ką tuo metu jauti?

Dolfas pasilenkęs patrynė skaudamą vietą ir papurtė galvą.

– Nieko, mokytojau. Visiškai nieko neįvyksta per pilnatį. Išskyrus tai, kad tuo metu mėnulis suapvalėja. Nors... Visa kita neverta dėmesio.

Mokytojas susidomėjęs žvelgė į Dolfą.

– Kas *visa kita*, Dolfai?

Dolfas dvejojo.

– Ak, kad *nēra to viso kito*, mokytojai. Visiškai nieko *nēra*.

Mokytojas Fransas linktelėjo.

Atrodē, kad tuoj pat pamiršo, kā sakē Dolfas.

Tik paslaptīgai nusišypsojo.

„Kaip magas, kuris prieš nosį traukia iš skrybėlės netikėčiausius daiktus“, – pamanė Dolfas.

– Taigi šiandien – ypatinga diena, nes...

Staiga kažkas pabeldė į duris.

Mokytojas suvaidino nustebusį ir apžvelgė klasę.

– Girdite, vaikai, kažkas beldžia? Ar ko nors laukiate?

– Nieko nelaukiame, mokytojau. Kalėdų Senio ir jo dovanų teks dar ilgai laukti. Bet aš nujaučiu, kas ten beldžia, – pasakė Noura.

– Tikra gudruolė, – šyptelėjo mokytojas Fransas.

Durys lėtai atsivėrė.

– Štai, tik pažiūrėkite, kas pas mus atėjo! – džiugiai pranešė mokytojas Fransas.

41. ŠAUNUOLIS, DOLFAI!

Vilkolakių miške išaušo rytas.

Pilnatis ištirpo danguje ir prapuolė kaip nebuvusi.

Kaip ir Gregoris.

Prapuolė kartu su Mūma ir visais globos namų gyventojais.

Senelis vilkolakis pasirėmė į lazdą.

Primerkė vieną akį.

– Dabar atsakyk man į tokį klausimą, Dolfai. Kodėl dėvi tą keistą drabužį? Kodėl užsidėjai ant veido kaukę?

– Tai... tai mano *superkostiumas*, – sulemeno Dolfas. – Kai jį apsivelku, tampu Superdolfu. Aš taip sapnavau. Todėl ir panorau jį įsigyti. Jis tikras. Kaip ir aš pats, manau...

– Grrr, kokie niekai, – suuzgė senelis vilkolakis. – Tau jis visai netinka, Dolfai. Šis kvailas skarmalas tau visai nereikalingas, vaike. Vaizdas tikrai nekoks. Atleisk, kad taip sakau.

Noura bematant nusitraukė nuo veido kaukę.

Paslėpė ją už nugaros.

Senelis jai šyptelėjo.

– Tau nebūtina dėvėti *superkostiumą*, kad atrodytum ypatingas. Tiesiog būk savimi, ir tiek. Taip, kaip ką tik pasielgė Gregoris. Dolfai, juk tu vilkolakis, vien šito pakanka.

Dolfas suglumęs žvelgė į savo kojas.

– Atleisk man, seneli. Pamaniau, kad...

Jis tučtuojau išsinėrė iš *superkostiumo* ir nusiplėšė nuo veido kaukę.

Senelis vilkolakis patenkintas šypsojosi.

– Štai apie ką aš kalbu. Esi tikras šaunuolis, vaike. Dabar esi pats savimi. Ir... vis dar toks pat ypatingas, Dolfai.

42. PO TRIJŲ SAVAIČIŲ

Mokytojas Fransas apžvelgė klasę.

– Tai ką šiandien veiksime, vaikai?

Visi tylėjo.

Staiga Dolfas sušuko:

– Piešime.

– Taip, piešime! – sušuko visa klasė.

– Ir vėl? – nusistebėjo mokytojas Fransas. – Juk vakar piešėme. Ir užvakar. Ir dieną prieš tai. Ir dar...

Paskui nusišypsojo.

– Gera mintis, Dolfai. O po piešimo pamokos tikriausiai norėsite muzikos pamokos? Juk tai jūsų mėgstamiausios pamokos.

– Valio, vėl dainuosim! – sušuko Noura.

Mokytojas išdalino popieriaus lapus.

Dolfas iš savo mokyklinio krepšio ištraukė piešinį.

Pasidėjo priešais save ant staliuko.

Susikaupęs jį apžiūrėjo.

Piešinyje buvo medžiai.

Ir didelis vilkas.

Šalia stovėjo septyni maži vilkiukai.

Vieno vilkiuko kailiukas buvo oranžinis.

– Gražus piešinys, Dolfai, – tarė jam mokytojas Fransas. – Ar tai tavo darbas?

Dolfas papurtė galvą.

– Ne, tai vieno mano... draugo. Piešinį gavau šį rytą paštu.

Mokytojas Fransas įsmeigė akis į piešinį ir susimąstė.

– Tavo draugas labai gerai piešia, Dolfai. Aiškiai matosi, kad tai jo mėgstamiausias užsiėmimas.

Mokytojas mostelėjo į vietą Dolfui už nugaros.

Ji buvo tuščia.

– Net keista, – tarė jis. – Kažkodėl prisiminiau Gregorį. Įdomu, kaip jam sekasi. Jis taip netikėtai išsikėlė. Prabėgo jau kelios savaitės. Ir vis dar nieko apie jį negirdėti.

Dolfas žvelgė į piešinį.

Skubiai nupiešė virš medžių pakibusį didelį mėnulio apskritimą.

Mėnulis šypsojosi.

Dolfas mirktelėjo Nourai.

– Gregoriui sekasi labai gerai, mokytojau. Net labai.

Mokytojas Fransas patenkintas linktelėjo.

– Tuomet puiku, Dolfai.

PAULAS VAN LOONAS APIE „SUPERDOLFA“

Kartą, vieną vėlų vakarą, sėdėjau prie savo darbo stalo.

Buvo pilnaties metas.

Mėgstu rašyti vėlai vakarais.

Dažniausia tai užtrunka iki pat aušros.

Užsiėmęs net nepastebiu, kad jau būna kokios penkios ryto.

Taip atsitinka tuomet, kai rašyti sekasi ypač gerai.

Tuomet nebegaliu sustoti.

Nesitveriu noru sužinoti, kas toliau nutiks mano istorijos herojams.

Nes pradėdamas rašyti naują istoriją niekuomet nežinau, kokia bus jos pabaiga.

Dažniausiai apie tai sužinau rašydamas.

Man pačiam būna be galo įdomu.

Na, per daug įsileidau į kalbas.

Kaip sakiau, vieną vakarą sėdėjau prie darbo stalo.

Buvo labai vėlu.

O gal ir labai anksti.

Lėtai švito.

Staiga kažkas baltas praskrido pro kambario langą.

Su juodai dryžuotais sparnais.

O gal tai buvo ne sparnai?

Gal tai buvo apsiaustas?

Staiga man šovė į galvą gan keista mintis.

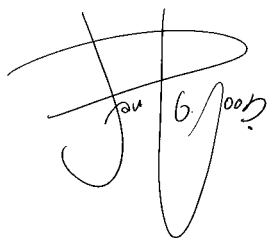
Gal tai Dolfas praskrido pro mano langą?

Baltas vilkolakiukas, apsigobęs juodu apsiaustu?
Pakilau nuo stalo ir išėjau į lauką.
Išgirdau garsų čirškėjimą.
Po pievelę vaikštinėjo šarka.
Ankstyvas paukštelis, pamaniau.
Dažniausiai paukščiai miega iki pirmųjų saulės spindulių.
Tačiau ne šita šarka.
Vaikštinėjo sau po pievelę pasipūtusi lyg kokia karalienė.
Šarkos palyginti dideli paukščiai.
Jų plunksnos baltos, o ant sparnų puikuoja juodas dryžis.
Galima sakyti, tai labai gražūs paukščiai.
Bet iš tikro šarkos yra tikros plėšikės.
Jos vagia mažesnių paukštelių kiaušinėlius tiesiai iš lizdelių.
Mano, kad mūsų sodas priklauso tik joms.
Nemėgstu šarkų.
Bet būtent šiai šarkai esu labai dėkingas.
Nes ji mane įkvėpė parašyti naują istoriją.
Joje Dolfas bus su apsiaustu, pamaniau.
Kaip koks *supermenas*.
Superdolfas!
Ar Dolfas iš tikro yra *ypatingas*?
Be abejonių, jis yra ypatingas.
Net ir be apsiausto ir kaukės.
Vilkolakiukas Dolfas yra mano *superherojus*.
Gali pats tuo įsitikinti perskaitęs šią knygą.
Tikiuosi, ši istorija tau labai patiks.

Hrrr!

Linkėjimai nuo Paulo!

Drunenas, 2014 m. vasaris, 03.17 val.

A stylized handwritten signature in black ink, consisting of a large loop and a vertical stroke, with the name 'Paulius' written in small letters below it.

TURINYS

1. Liaukis!	5
2. Girdite, kažkas beldžia	8
3. Gregoris	12
4. Sapnas	15
5. Ar galime prisidėti?	18
6. Geriausias	20
7. Kvaila	22
8. Gražu pažiūrėti	25
9. Ką daryti?	27
10. Pakalbėti su seneliu	30
11. Klyksmas	33
12. Piktos akys	35
13. Bėdelė	37
14. Dulkių siurblys	41
15. Dar vienas sapnas	46
16. Po mėnesio	48
17. Ugnikalnis	51
18. Rasti išeitį	54
19. Trečias sapnas	56
20. Planas	59
21. Didvyris	62
22. Sekliai	65

23. Namas	68
24. Superdolfas	71
25. Pašiūrė	74
26. Du balsai	77
27. Vienas	79
28. Paslaptis	83
29. Nevalia!	86
30. Ksandras	89
31. Šnirpšlys	92
32. Draudžiama	94
33. Gregoris vilkolakis	96
34. Žvėris	98
35. Dink iš akių!	101
36. Nenoriu kitokio!	103
37. Spjūvis	106
38. Vilkolakių metas	110
39. Oranžinis	113
40. Mūma	116
41. Šaunuolis, Dolfai!	120
42. Po trijų savaičių	122
Paulas van Loonas apie „Superdolfą“	124

Paulas van Loonas (g. 1955 m.) yra itin populiarios Nyderlanduose knygų serijos apie vilkolakiuką Dolfą autorius. Knygos verčiamos į įvairiausias kalbas visame pasaulyje, pavyzdžiui, lietuvių. Dolfas lanko mokyklą ir gyvena su draugu Timiu ir jo tėvais. Tik geriausi draugai žino, kad jis vilkolakiukas. Šioje knygoje pasakojama, kaip į klasę ateina naujas vaikas – Gregoris. Kažkodėl visiems jis labai patinka... o štai Dolfo ir Nouros Gregoris nemėgsta, nes jie KITOKIE. Smagiai Hugo van Looko iliustruota knygutė subalansuota jaunesniųjų klasių moksleiviams, bet nenuvils ir vyresniųjų skaitytojų.

Redaktorė **Giedrė Kmitienė**
Korektorė **Goda Baranauskaitė-Dangovienė**
Maketavo „**Nieko rimto**“ dizaino grupė
Tiražas 4500 egz.
Išleido leidykla „**Nieko rimto**“
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius
www.niekorimto.lt
Spausdino UAB BALTO print
Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

Sunku būti kitokiam.
Ypač kai tave dėl to smerkia ir
nenori draugauti.
O jei dar visi klasėje taip elgiasi, nes iš
niekur išdygęs naujokas taip liepia?
Čia jau reikia būti ne šiaip kitokiam.
Čia reikia SUPERDOLFO pagalbos!

Kiti Dolfo nuotyčiai:

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-509-8

9 786094 415098